

Lám Béla csendőr főhadnagy

A vastagon szedett részek az 1952-ben, Kazincbarcikán készült, eredeti önéletrajzból lettek kimásolva, míg a dőlten és vékonyan szedettek a 2013-ban gyermekei által készített utólagos kiegészítések. (Összeállította: leánya, Csébiné Lám Katalin és fia, Lám Béla)

Önéletrajz

Készült: Kazincbarcika, 1952. VII.21.

Nevem: Lám Béla

1918. április 16-án születtem Ungváron.

Katonai rendfokozatom: csendőr főhadnagy.

Utolsó lakhelyem: Galánta, Széchenyi utca 10.

Felmentése utáni lakhelye: Budapest, VIII. Stróbl Alajos utca 7. E ép. I.em.111.ajtó

Feleségem neve: Kristófcsák Klára

Fiam: Béla, 1945. XI.16-án született Budapesten.

Lányom: Katalin, 1955. I. 23-án született szintén Budapesten. Jelenleg is ott él.

Édesapám: Dr. Lám Károly, 1885-ben született Medgyesen. Mint tanfelügyelő a trianoni békéig Désen volt beosztva. Ez után állását veszítette. Később a pénzügynél helyezkedett el és 1945-ben halt meg, mint pénzügyi tanácsos.

Édesanyám: Pap Katalin, született 1895-ben Ungváron. Rákospalota, Eötvös u.34-sz alatt éltünk és nevelkedtünk miután Ungvárról menekültünk. Jelenleg (utolsó hírek szerint) Budapesten egy gyárban dolgozik.

Iskoláimat: 4 elemi, 8 gimnáziumot Rákospalotán végeztem. Érettségit ugyancsak Rákospalotán tettem le jeles eredménnyel 1936-ban, a Wágner Manó Nyilvános Reálgimnáziumban.

Pályáztam a Magyar Királyi Honvéd Ludovika Akadémiára, ahová fel is vettek és így bevonultam 1936.október 6-án a 14. honvéd gyalogezredhez Egerbe. Itt 1937 őszéig voltam. 1937-1939 VIII.20-ig a Ludovikát végeztem, és onnan, mint hadnagy kerültem ki. 1939-1940 VII. 1. gépkocsi lövész zászlóaljhoz kerültem, ahol mint szakaszparancsnok működtem. 1940-41 júliusig csendőrtiszti tanfolyamon voltam Budapesten. Parancsnokom: Szabadhegyi Farkas. 1942-ben főhadnagyi rangot kaptam.

1941-42 július; Esztergomban, Budapesten Szárnyparancsnok helyettesi beosztásban voltam.

1942-43 április. Pesterzsébet járvezető iskolán voltam oktatótisz. 1943-45. II.12 – ig Galánta, csendőrzászlóalj, ahol mint szakaszvezető parancsnok, tiszti étkeзде vezető, tisztes iskola parancsnoka voltam. A budapesti harcokban mint századparancsnok vettem részt (1944. XII. 12-30-ig).

1940. XII. 6.-án a Böszörményi úti laktanya udvarán, balról: Rajnai Richard, Lám Béla, Fadgyas László, Nyitrai Pál, Radnai László, Botond László, Baczonyi Ottó.

Lám Béla
főhadnagy.

1944. december 23-án megnősül, felesége Kristófcsák Klára, tanítónő, aki minden viszontagság közepette is hű társa maradt.

Közben beiratkoztam a miskolci jogakadémiára, de azt befejezni nem tudtam, mert 1945-ben Buda februári eleste után szovjet fogságba estem. SSSR-ben Uzmány, Borovicsi és Voronyezs különböző altáborokban voltam.

1950-ben térhetett vissza Magyarországra, de még nem szabadult. Megjárta a Toloncházat, a kistarcsai, kazincbarcikai internálótábor, majd perbe fogták. 1953. augusztus 12-től a Markó utcában raboskodott.

Politikai iskolát nem végeztem. Családom vagyontalan, külföldön nincs senki. Régi bajtársaim közül nem tartottam senkivel sem fent kapcsolatot az SSSR-ből. Szétszóródtak, elvesztek. Tábori barátom csak egy van: Széki István. Kitüntetésem nincsen. Büntetve nem voltam.

1954. március 2-án kilencévi hadifogság és internálás illetve vizsgálati fogság után mondták ki a felmentő ítéletét. Újra szabad emberként élhetett. Eddigi végzettségét a rendszer nem fogadta el, ezért csak mint vegyipari segédmunkás tudott elhelyezkedni, a Kőbányai Gyógyszerárúgyár Növényüzemében. Újra kellett érettségiznie 1964-ben, és így vegyész technikus képesítést szerzett, majd művezető lett. Más munkahelye nem volt. Megbecsülték, szerették, innen ment nyugdíjba is a gyár közismert „Béla bácsijaként.”

Az 1989-es rendszerváltás után, amikor rehabilitálták a csendőrséget, több emléktábla avatáson mondott beszédet, a csendőrség múltját megidéző műsoroknak volt szereplője Dr. Szakály Sándor hadtörténész, a budapesti Hadtörténeti Múzeum igazgatója kérésére.

1989-ben gyermekei megjelentették első könyvét: [„Emlékképek gyertyafényben -12 év háborúban és békében 1943-1954”](#) címme (lásd a www.csendor.com honlap Könyvtárának Biográfiai Archívumában), Elmer István szerkesztésében a „Megélt történelem” sorozat egy darabjaként. Ebben emlékezik vissza azokra az időkre, melyek élete legnehezebb szakaszai voltak, s a szenvedésekre, melyeket csupán azért kellett elszenvednie, mert egy másik rendszer hű, becsületes polgáraként, esküjéhez híven becsülettel, vitézül szolgált. Sem harag, sem ellenségeskedés nem volt benne. Elfogadta úgy az életet, ahogy Isten azt rá mérte.

2002-ben, még feleségével örömmel töltötték együtt az 58. házassági évfordulójukat, melyre a Szentatya, II. János Pál pápa pápai áldását küldte. Szeretett felesége sajnos 2004. július 3-án befejezte kedves, mosolygós, földi életét. Egyedül maradt. Bár gyermekei, unokái, dédunokái mindent megtettek érte, de a társ hiányát, a majdnem 60 évi egymáshoz kötöttséget nem lehet pótolni.

Ezek után egészsége megromlott, két combnyaktörés, több szemműtét, igen megviselte. Bár igyekezett tartani magát, de az élet már nagyon nehezzé vált. Elfáradt.

2012. július 24-én meghalt. Békében, megnyugodva odament, ahová már oly rég óta vágyott, édesanyánk mellé. Hiánya szeretteinek azóta is fáj.